

vaný podnik sprostěn povinnosti k náhradě následkem vlastní viny žalobkyně na příhodě v dopravě, nebylo by lze souhlasiti s míněním nižších soudů, že by žalobkyně neměla viny ani tehdy, kdyby samovolně bez nutkové příčiny byla sestoupila s chodníku; bylo by zajisté, zejména na tomto místě, kde prostora mezi chodníkem a kolejemi byla velmi úzká, bývalo její povinností, by se přesvědčila, nehrozí-li jí nebezpečí. Avšak prvý soud praví výslovně, a na tom nebylo v odvolacím řízení ničeho změněno, že nemá příčiny, nevěřiti seznání žalobkyně jako strany o tom, jak k nehodě došlo. Jest proto míti za zjištěno, že žalobkyně byla davem, po chodníku jdoucím, stlačena k chodníku na silnici a, než se jí podařilo, vstoupiti zpět na chodník, vozem sražena, z čehož plyne, že jí viny nelze přičítati. Naproti tomu dlužno přisvědčiti nižším soudům v tom, že bylo na řidiči vozu, by vzhledem ku zcela mimořádnému přeplnění chodníku lidmi a vzhledem ku blízkosti jízdní dráhy u chodníku, upravil rychlost jízdy tak, by mohl kdykoliv zastaviti, což dle zjištění prvního soudu, jemuž nebylo odporováno, technicky jest možno. Měl tedy zastaviti, jakmile seznal, že by se s žalobkyní srazil, kdyby jel dále, a byl by takto nehodě zabránil. Žalovaná namítala kromě toho již v odpovědi na žalobu, že jest tu zavinění třetích osob, za které žalovaná neručí, když žalobkyně byla lidmi zatlačena s chodníku na silnici. Zavinění těchto osob mohlo by však jen jako spolupříčina nehody přijíti v úvahu. Pak by bylo použití Šu 1302 obč. zák. a nastalo by, poněvadž podíly jednak žalované jednak oněch neznámých na poškození nelze určití, solidární ručení všech. Nelze tedy ani z případného spoluzavinění oněch lidí ničehož vytěžiti ve prospěch žalované.

Čís. 2488.

K spoluvinně na rozvodu netřeba, by na té i oné straně byl důvod k rozvodu. Stačí, že manžel, mající důvod k rozvodu, svým chováním zavedl příčinu k poklesku, tvořícímu důvod rozvodu.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1581/22.)

K žalobě manželky bylo manželství rozvedeno od stolu a lože soudy všech tří stolic z viny obou manželů. Nejvyšší soud uvedl v

důvodech:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud srovnale se soudem první stolice uznal, že i žalobkyně je vinna na rozvodu, poněvadž se nechovala vždy tak, jak se sluší na počestnou ženu. Žalobkyně nemohouc brojiti, jak sama poznamenává, proti zjištěním odvolacího soudu, připouští konečně, že i z její strany se staly urážky odvolacím soudem zjištěné, tvrdí však, že urážky ty a její chování nelze považovati za takové, by žalovaný mohl na jich základě žádati proti ní na rozvod z její viny, poněvadž každá urážka a každé chování neslušné nemohou tvořiti samy o sobě důvod pro rozvod z viny některé strany, která druhou uráží a vůči které manželskou čest zneuctvuje neslušným chováním. Mínil tedy žalobkyně, že by byl musil žalovaný

dokázati jí některý z rozvodových důvodů, v §u 109 obč. zák. uvedených. Tento právní názor je omylný a nelze s ním souhlasiti. Pro otázku spoluviny na rozvodu stačí důkaz, že žalobkyně důvod rozvodu (§ 109 obč. zák.), který má proti žalovanému, spoluzavinila, zavdavši svým chováním k jeho pokleskům příčinu, takže, kdyby se byla chovala sama napřed bezvadně, k poklesku by bylo nedošlo. To jednak povaha věci sama sebou přináší, ale také se to srovnává s §em 6 nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. předpokládajícím, že může býti rozvodový důvod jenom na jedné straně, ale mohou jím býti obě strany vinny. Podle zjištění odvolacího soudu jsou obě strany prchlivé povahy, tedy obě snadno se dají svést k unáhlenostem a výstřednostem, jichž třeba potom litují, když se dostaví po uklidnění rozjařené mysli obyčejná rozvalia. To vychází zřetelně na jevo ze všech skutku odvolacím soudem u obou stran zjištěných, z nichž zvláště to je pro posouzení věci velmi příznačné, že když žalovaný odcházel a podával žalobkyni ruku, tato mu ruky nepodala, nýbrž mu na jeho ruku plivla, že hádky a výstupy začínaly obě strany, jednou žalobkyně, jindy žalovaný, že si nadávali navzájem, svědek Emanuel K. dokonce slyšel většinou napřed nadávati žalobkyni, dle svědkyně Barbory B-ové vícekrát začínala hádky žalobkyně, která také udeřila žalovaného jedenkrát do hlavy hráběmi. Nelze pochybovati, že žalobkyně takovým chováním, sama jsouc prchlivé povahy, u neméně prchlivého žalovaného manžela vyvolávala byt' neomluvitelné, přece jen vysvětlitelné výbuchy málo ukázněné povahy, končící zlým nakládáním a poraněními.

Čís. 2489.

Není »odevzdáním« darované věci, prohlásil-li dárce k obdařenému, by si vzal darovanou věc od osoby třetí, u níž byla ve správě.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Rv I 1583/22.)

V exekuční věci proti pozostalosti Josefa P-a byl zabaven také troják, jež Josef P. byl daroval žalobci s tím, by si jej od kováře, kde byl ve správě, odvezl, což žalobce též učinil. Žalobu na uznání vlastnického práva k trojáku a na vyloučení jeho z exekuce procesní soud prvního stupně zamítl, odvolací soud jí vyhověl. Důvody: Soudce první má prokázaným, že Josef P. v listopadu 1921 prohlásil, že žalobci daruje troják, u kováře Š-a ve správě se nalézající, se slovy, by si jej odvezl. Tomuto zjištění se neodporuje a proto je soud odvolací bere za základ svého rozhodnutí dle §u 498 c. ř. s. Kromě toho je mezi stranami nesporno, že si žalobce troják odvezl od kováře Š-a již 12. listopadu 1921. Soud odvolací nepokládá správným názor prvního soudu, že zmíněné prohlášení Josefa P-a obsahuje pouhý slib darovací bez skutečného odevzdání, k jehož platnosti bylo třeba formy notářského spisu. Ač jde o věc movitou, nelze přehlédnouti, že jí strany neměly po ruce, nýbrž že byla ve správě u kováře. Nelze tvrditi, že majitel nemůže věc, které právě v ruce nemá, darovati jinak, než notářským spisem; zákon také měl na mysli takové případy, kde hmotné odevzdání není možno